

drage til, at disse Indtægter komme ind, er hos os Landbruget. Vi maa derfor søge at skabe saadanne gunstige Betingelser ude i Landbruget, at vi faa baade rigelig og god Arbejdskraft derude, og at denne Arbejdskraft finder gunstige Betingelser for at blive derude. Jeg mener, at en god Løsning af dette Spørgsmaal vil bidrage til, at Arbejderne føle sig mere trygge og mere villige til at blive ude i Landbruget. Kunne vi opnaa disse to Ting ved dette Forslag, kunne vi opfylde et Røttfærdighedskrav overfor disse Folk og samtidig gøre Forholdene bedre og gunstigere, saaledes at Indtægterne ved Landbruget for Fremtiden kunne flyde rigeligere, saa siger jeg, det er et godt Lovforslag. De Lovforslag, som kunne opfylde de to Ting, ere de bedste, vi have at arbejde med herinde paa Rigsdagen.

De nævnte Lønningslove dreje sig jo om en 5—6 Mill. Kr., og disse Penge skulle ind paa anden Maade; vor Nationalindtægt skal stige mindst med dette Beløb, jeg kunde gerne, om jeg maa bruge dette Udtryk, sige, at det skal komme ind ved det mere direkte indtægtgivende Arbejde, og jeg tror ogsaa, at det kan komme ind. Vi vide jo, at vore Indtægter kunne forøges ude i Landbruget ved mere intensivt Arbejde, og vi vide, at disse Indtægter gennem Landbruget yderligere kunne forøges ved, at Brugen af Jorden bliver fordelt paa flere Hænder. Jeg nævner dette Forhold ved denne Lejlighed, fordi jeg tror, det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten har Øje for dette Forhold, og jeg tror, at man kommer til at regne mere med dette, end maaske mange ane.

Overfor det Princip, hvorpaa Lovforslaget er bygget, er mit Standpunkt, at vi skulde have en Ulykkesforsikring saaledes, at alle Statsborgere for Samfundets Regning vare sikrede mod Nød i Ulykkestilfælde. Samfundet har den Pligt, at naar et af dets Medlemmer uden egen Skyld kommer i Nød, skal det hjælpe vedkommende. Den private Godgørenhed træder her til ved saa mange Lejligheder, men det er Samfundet, der skulde løse Opgaven, og ikke den private Godgørenhed. Det er Idealet for al social Lovgivning, at enhver Borger er sikret mod, naar Sygdom, Alderdom eller Ulykker komme over ham uden egen Skyld, at komme paa Fattigvæsenet. Mit Ønske gaar derfor ud paa at faa en saadan Statsulykkesforsikring, og jeg tror, at Forholdet derved blev simple og mere lige til. Vi blive fri for de mange Forsikringslove og fri for Usikkerheden om, hvem

der var forsikret. Den ærede Ordfører nævnte Forhold, hvor det kunde være tvivlsomt, om vedkommende Arbejder var forsikret eller ej. Det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard) omtalte, at der kunde være Tilfælde, hvor en Arbejder i Dag var forsikret, i Morgen ikke, fordi han den ene Dag arbejdede ved et Landbrug, som staa til en Ejendomsskyld af over 12,000 Kr., den anden i et, der er under de 12,000 Kr. Disse ret udviklede Forhold blev man fri for, naar man slog fast, at alle, der uden egen Skyld kom til Skade under deres Arbejde, vare forsikrede. Det ærede Medlem for Lyngby (Wilmann) nævnte, ogsaa dette Forhold og udtrykte det paa den Maade, at alle, der ikke have andet Erhverv end deres Hænders Gerning, skulde være tilsikrede en Erstatning, naar deres Arbejdsevne paa en eller anden Maade blev forringet. Ja, det er Opgaven for en Ulykkesforsikringslovgivning og for al social Lovgivning.

Forslaget har valgt en anden Udvej i fuld Kontakt med, hvad der er gjort forhen paa dette Felt, nemlig den, at Erhververne selv skulle betale, i hvert Fald naar Ejendomsskylden er over 12,000 Kr. Men hvordan man nu end vender og drejer dette Forhold og snart sagt alle andre Sager af lignende Art, falder Udgiften dog til syvende og sidst tilbage paa Landets Hovederhverv, Landbruget. Det er ikke nogen Beklagelse, jeg her fremsætter, men det er en Kendsgerning, jeg fremhæver. Naar man ved en Skats Overførelse paa andre tror, at Landbruget eller det, som jeg sagde, mere direkte indtægtgivende Arbejde vil slippe fri, er dette en Indbildning, og naar man anfører, at Arbejderne selv kunne betale noget til deres Forsikring, mener jeg, at Arbejderne, saa længe vi leve under den Toldlov, vi have i Øjeblikket, give deres Bidrag. Netop derfor maa vi arbejde hen til, at Ulykkesforsikringen overtages af Staten, saa at alle Borgere blive forsikrede mod Ulykkestilfælde.

Dette Princip kunde jeg ønske var blevet prøvet paa dette Omraade, for her kan man ikke anføre den Grund, man anførte overfor Industrien, da vi begyndte at arbejde paa Ulykkesforsikringen for Arbejdere, at man lod Industrien betale og Landbruget blive fri. Her er det netop Landbruget, der kommer til at betale, og i sin Tid tænkte vel en og anden paa, at naar man en Gang gik over til Ulykkesforsikring for Landbrugets Arbejdere, vilde man finde en anden Form for Betaling, saa at Landbruget maaske ogsaa ved denne For-